

Zaříkávačka koní

Velký sen

Gina Mayer

U jízdárny už stáli Amanda, Madeleine a Noah z Rubyiny třídy a nasazovali koním uzdu. Simon čekal s Chocolate opodál, až se u tyče uvolní místo.

Madeleine právě vzala Sultanovi ze zad otěže a vedla ho do jízdárny. Amanda svou kamarádku následovala s Dottie.

Než se Simon vydal do sedlovny, otočil se a zamával na Ruby.

„Jdeš?“ zavolal na ni.

„Hned!“ Ale než stihla Fantasy nasadit ohlávku, uviděla Kelly, jak spěchá po úzké cestě směrem k nim. Měla vlasy spletené do dvou copů a na sobě pestře batikované tričko.

„Ruby!“ zavolala na ni. „Super, že tě vidím. Mohla bys pro mě něco udělat?“

„Co by to mělo být?“

„Můžeš za mě osedlat Marlona? Měl mi pomoci Amir, ale musel k zubaři. Každou chvíli mi má přijet pacientka, nestihla bych to.“

„Jasně, udělám to.“ Ruby cítila, jak se v ní rozlévá příjemný pocit tepla. Bylo od Kelly opravdu milé, že o pomoc poprosila zrovna ji. Přestože včera všechno zpackala.

„Vezmeš terapeutické sedlo?“ zeptala se Kelly. „Visí vzadu v komoře.“

Fantasy zjevně vůbec nepotěšilo, že se Ruby vzdálila a nevezala ji s sebou. Dívka cítila zklamaný pohled různobarevných očí, ještě když spěchala k malému výběhu, kde se pásl Marlon. Rica nebylo nikde vidět, zřejmě zůstal ve stáji.

O čtvrt hodiny později už měl hnědák na hřbetě připevněné speciální měkké sedlo s postranními úchyty, doplněné o sedlo pro spolujezdce, aby Kelly mohla sedět za pacientem a případně ho přidržovat.

Děti, se kterými Kelly pracovala, přicházely z nejrůznějších důvodů. Některé měly Downův syndrom, jiné problémy s motorikou nebo poruchy učení. Ale všem se ježdění ohromně líbilo. Ruby často slýchala, jak děti úplně vyskají radostí, když s nimi Kelly v jízdárně trénovala.

Ruby vzala Marlonovu uzdu a dovedla ho ke Kelly, která seděla na sluníčku na schodech před domem. Ležel u ní Arthur a podřimoval. Když uslyšel údery kopyt, ospale zvedl jedno víčko a pak ho nechal zase klesnout.

„Díky, Ruby.“ Kelly vstala a setřásla si prach z džínů. Zkontrolovala uvázání sedla a spokojeně přikývla. „Perfektní.“

„Kdy přijede ta pacientka?“ zeptala se Ruby.

„To bych taky ráda věděla.“ Kellyina tvář potemněla. „Už má deset minut zpoždění.“

„Možná na to zapoměla.“

„Měli by ji přivést rodiče.“ Kelly se kousla do rtu. „A ti na to určitě nezapomněli. Za posledních pár dní mi volali nejmíň desetkrát.“

„Jak to?“

„Chtěli všechno co nejpřesněji vědět. Jak taková terapeutická hodina probíhá a jestli se opravdu nemůže nic stát. Mají o Emily ohromný strach.“ Kelly zamýšleně hladila Marlona po bílé lysině. „Což samozřejmě chápu.“

Než se Ruby stačila zeptat, co má Emily vlastně za potíže, upřela na ni Kelly světlé oči. „Mohla bys prosím Marlona dovést do jízdárny? Radši bych na něho Emily nejdřív trochu připravila. Aby hned nedostala strach.“

Ruby chvíli váhala. Mnohem raději by čekala s Kelly venku. Byla na Emily už docela dost zvědavá.

Kelly si její váhání vysvětlila špatně. „Ty chceš na trénink, víd? A já tě tady celou dobu zdržuju.“

„Ne, to ne,“ odpověděla Ruby rychle. „Dneska tam nepůjdu, to je v pohodě. Můžu se pak s Fantasy ještě trochu projít.“ Něžně Marlona poplácala a odvedla ho.

Ruby třikrát překontrolovala, jestli uzel, kterým Marlona uvázala, je opravdu dost pevný. Nechtěla, aby se valach vydal Emily naproti, jakmile by sem vstoupila.

Když se Ruby vrátila zpátky na dvůr, vjížděl právě na pozemek dlouhý černý mercedes. No konečně! To je určitě Emily!

Řidič stáhl okénko a vykoukl ven. Byl to dohněda opálený muž s prošedivělými skráněmi. Podíval se na Kelly.

„Paní Mackenzieová?“ zeptal se.

„Říkejte mi Kelly,“ odpověděla a přistoupila blíž. „Vy budete pan Sullivan, předpokládám.“

„Přesně tak. Omlouvám se za zpoždění.“ Odkáslal si. „Dřív to nešlo.“

Kelly chápavě přikývla. „Hlavně že jste tady. Auto můžete nechat před domem.“

Pan Sullivan zaparkoval a poté společně se svou ženou vystoupili z auta. Ruby si pomyslela, že oba vypadají velmi dobře. Pan Sullivan byl už trochu starší, ale v obličejí měl jen málo vrásek.

Jeho blondatá a štíhlá žena měla na nohou sandály na vysokém podpatku a nádherné růžové šaty s květinovým vzorem.

Paní Sullivanová přešla rovnou k zadním dveřím a otevřela je. „Pomůžu ti, zlatíčko...“ Dál se nedostala.

„Umím snad laskavě vystoupit sama!“ ozvalo se z auta.

A pak se objevila mladá dívka.

Emily byla jen o něco mladší než Ruby. Měla lesklé tmavě hnědé kudrny a světle zelené oči, které právě hleděly přímo na Ruby.

Ruby bezděky zvedla ruku a na Emily zamávala, ale dívka ji prostě ignorovala. V ruce držela dlouhou hůl. Možná má nějaké problémy s nohama.

„Kdo tady všechno je?“ zeptala se pronikavým hlasem.

Než Kelly nebo někdo jiný stačili odpovědět, přihnal se se štěkotem Arthur. Mercedes ho vzbudil, takže nyní si chtěl všechny nově příchozí blíže prohlédnout. Jakmile paní Sullivanová uviděla, že se Arthur přirůtil zrovna k Emily, vysokým hlasem zaječela:

„Jedeš pryč!“ Postavila se ochranně před svou dceru: „Zmiz! Okamžitě vypadni!“

Arthur, dosud nadšený, nyní stáhl ocas mezi nohy a vzdálil se. Bezradně hleděl na Kelly. Co udělal špatně?

Kelly k němu přispěchala a vzala ho za obojek. „To je Arthur,“ vysvětlila. „Chtěl vás jenom pozdravit. Promiňte, jestli to Emily vylekalo.“

„Mě to nevylekalo,“ odpověděla Emily podrážděně. „Nebojím se psů. Můžu si ho pohladit?“

„Je hrozně velký, miláčku,“ pronesl pan Sullivan s obavami.

„Jasně že si ho můžeš pohladit,“ řekla Kelly ve stejném okamžiku. A než stihli Emilyni rodiče cokoli namítnout, dovedla Arthura za obojek k děvčeti. „Sedni!“ přikázala mu. Arthur se okamžitě posadil.

Emily si opřela hůl o vůz a klekla si k Arthurovi. Oběma rukama mu prohmatávala huňatou srst. „Ty jsi fakt hodně velikej,“ šeptala mu.

Arthur udělal to, co v takových chvílích dělal vždycky. Lehl si na záda a všechny čtyři nohy blaženě natáhl do vzduchu. Emily se na okamžik zarazila. Pak se ale zasmála a začala ho drbat na břicho.

„Co je to za psa?“ zeptala se.

„Německý ovčák,“ odpověděla Kelly. „A já jsem Kelly. Táhleto je Ruby. Chodí k nám jezdit a dneska mi hodně pomohla.“

„Ahoj, Emily!“ zavolala Ruby. Usmála se, přestože mezitím pochopila, že Emily nevidí.

„Ahoj.“ Emily se také usmála. „Dobře,“ řekla potom a zvedla se. „Můžeme jet zase domů?“

Přeložil Věra Kloudová